

i en mindre Husholdning, f. Eks. den Indtægt, en Hustru kan tilvejebringe her i Byen ved at paatage sig Vask og Rengøring eller andet lignende, en Indtægt, der som Regel vil dreje sig om nogle faa Hundrede Kroner, og som næsten altid vil være Tillæg til en i Forvejen meget ringe Indkomst, vilde Konsekvenserne ikke række ret langt. Men Bestemmelsen gaar i Virkeligheden langt, langt videre. Vi komme op paa Fællesindtægter, om hvilke jeg ikke ved, hvor høje de kunne blive, men jeg kan paapege Forhold, hvor man kommer op paa 4—5,000 Kr., og naar man kommer op dertil, synes jeg, der ikke er nogen som helst Grund til at foretage et saadant ekstraordinært Fradrag som det, der her foreslaas.

Vi have i København og paa Frederiksberg, i det hele i Byerne, mindre ganske vist paa Landet, det Forhold, at Lærerinder ere gifte Kvinder. Vi have endog det Forhold herinde, at baade Mand og Hustru ere Lærere, og naar deres Indtægt kommer højt op, naar den det Beløb, jeg nævnede før. Men naar den kommer op til det Beløb, er der i Virkeligheden ingen Grund til at give en saadan Familie et ekstraordinært Skattefradrag. Og den i Anmærkningerne fremsatte Begrundelse, der er hentet fra, at naar en gift Kvinde maa hellige en Del af sin Tid til saadant Erhverv, forsømmer hun noget i Hjemmet, har i alt Fald kun delvis Betydning. Er det en Nødvendighed for Familien af den Grund at holde en Pige, forvoldes herved en Driftsudgift, som ingen Ligningsmyndighed, intet Skatteraad eller Kommunalraad vil kunne undlade at tillade bliver fradraget. Men det vil blive tilladt, selv om vi ikke opretholde den Bestemmelse, her foreslaaet. Det bliver i Virkeligheden et Fradrag fra den ellers skattepligtige Indkomst, man praktiserer her. Jeg nævnede Lærerinderne, og det glæder mig, at vi stadig faa flere saadanne Stillinger, hvor ogsaa gifte Kvinder kunne opnaa et Erhverv. Vi have kvindelige Postassistenter, kvindelige Medhjælpere og Assistenter ved Jernbanen, særlig paa Kontorerne, vi have i det hele overordentlig mange Erhverv, som ogsaa gifte Kvinder kunne blive delagtige i. At disse skulde være stillede anderledes end andre Skatteydere, ser jeg ikke nogen Grund til. Vi have ogsaa det Forhold, at f. Eks. en Tjenestemand eller Arbejdsmand eller saa kan have en Forretning, en lille Detailhandlerforretning af en eller anden Art, som kan give — hvor meget, kan jeg ikke sige — 600 eller 800 eller

1,000 Kr. Man kan ganske vist sige, at en saadan Forretning er grundet paa Fællesboets Midler, men det er den letteste Sag af Verden at etablere Særeje, og det vil man selvfølgelig ogsaa gøre, naar det kan betale sig, som det vil kunne i dette Tilfælde.

Men Konsekvenserne munde i Virkeligheden i højeste Grad ud i en Uretfærdighed, thi hvor mange Virksomheder er der ikke, hvor Konen ikke alene udfører Husmodergærningen, men udfører en meget væsentlig Del af det Arbejde, som bringer Forretningen til at bestaa. Tænk paa alle de smaa Hjem ude i Landet, de mindre Landbrug, ja, for Resten ret højt op, hvor Konens Arbejde i Virkeligheden er af den Natur, at det bringer en meget stor Del af Indkomsten til Veje ved det, der spares i Driftsudgifter. Den Indtægt, hun erhverver, kan ikke fradrages. Og noget ganske lignende er der i Erhverv i Byerne med Forretninger, der kunne passes af Mand og Hustru i Forening, men hvor, hvis Hustruen ikke var, Manden vilde være nødt til at holde Hjælp. Jeg tænker nærmest paa Handelsvirksomhed, men det kan ogsaa være mindre Haandværk og forskellige andre Erhverv. I alle disse Tilfælde forøger den Indkomst, Hustruen tilvejebringer, den fælles Indkomst. Det er af ganske samme Natur som det, ved hvilket man tillader Fradrag, naar det blot kan godtgøres, at det er selvstændig Virksomhed. Jeg kan ikke undlade at henlede Opmærksomheden derpaa og opfordre til under den kommende Behandling at rette paa dette Forhold. Helst saa jeg Bestemmelsen om Fradrag sat ud af Verden, thi der er med Hensyn til Indkomstskatten til Staten ikke som ved den kommunale Beskatning givet Ligningsmyndighederne Midler til at tage Hensyn til de Forhold indenfor Familien, som forringe Skatteevnen. Det gør man ikke paa andre af Lovens Omraader, og saa synes det mig heller ikke rigtigt at gøre det her. Men vil man endelig opretholde Bestemmelsen i noget Omfang — jeg siger gentagende, at jeg ønsker, at den slet ikke oprettholdes —, vil jeg dog anmode om, at man begrænser den saa stærkt som muligt, navnlig saaledes, at den kun kommer virkelige Smaakaarsfolk i By og paa Land til gode.

Jeg vil derefter sige et Par Ord om selve Indkomst- og Formueskatten. Det Spørgsmaal har været ret stærkt fremme, om man ogsaa gjorde vel i at lægge en saa stor Del af de Skatter, vi nu skulle